

ки спорове и ежби, да замлъкне дрънченето на оржията! Оставете всички участници и гости да минат незакачани отъ никого по морскитѣ и сухоземни пѣтища, за да престѣпятъ гостоприемния прагъ на Зевса! И наистина, дорийското племе, което устройвало праздненствата, смѣтало за свещена честь, да бждатъ тѣ поблѣскави и сполучливи отъ всѣки другъ пѣтъ. Колкото и да били инѣкъ несговорчиви елинскитѣ племена, поне три месеца, по време на олимпийскитѣ игри, царѣль въ цѣла Елада свещенъ миръ. Отвсѣкъде, гдето живѣли гърци, отъ тѣхнитѣ многобройни колонии, пристигали празнично обкичени кораби или безкрайни върволицы отъ колесници, които донасяли хиляди гости отъ най-далечни краища. Пратеницы отъ отдѣлнитѣ държавицы поднасяли на домакинитѣ на праздненството поздравы отъ отечествата си и богаты подарѣцы, като принасяли на боговетѣ скжпы жертвы. За моментъ всички присжтствующы, свързаны съ общъ езикъ, нрави, вѣра и изкуство, се чувствували членове на единъ, общъ и единомислещъ народъ.

На игритѣ имало не само гимнастически състезания, както се наричали тогава испытанията на тѣлесната сила и ловкостъ, а сжщо и състезания въ честь на музитѣ; въ областъта на поезията, музиката и театралното изкуство, предъ хилядния народъ премѣрвали своитѣ дарбы пѣвцы и поеты. Разбира се, и тогава, както и сега, тѣлеснитѣ състезания били най-достжпны и привлѣкателны за широкия народъ. Въ голѣми стадионы (сегашнитѣ сж още по-голѣми и удобны) народътъ съ затаенъ дѣхъ слушалъ глашатаитѣ, които известявали имената, племенния произходъ на младежитѣ-състезатели, както и отдѣлнитѣ видове състезания, въ които премѣрвали своитѣ силы. Всѣко племе, всѣки градъ смѣталъ за най-голѣма честь да участвува съ най-годнитѣ си младежи въ борбитѣ. Победителътъ билъ увѣнчаванъ скромно — само съ маслиненъ или лавровъ вѣ-